

i Tinget har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, hvorved Tallet 800 rettes til 300 i § 7, 2den Linie. Jeg er af den Mening, at naar Værdien af det omstridte Dyr er af nogenlunde stor Beskaffenhed, bør der være en bestemt Adgang til at appellere den første Kendelse til den egentlige Voldgiftsdomstol. Dette finder jeg saa meget mere rimeligt, som det er i Samklang med de almindelige Bestemmelser, vi have i den øvrige Lovgivning om Appel, og jeg finder, at det er ret nødvendigt, at det staaer klart for den almindelige Bevidsthed, at de paagældende ere berettigede til uden Ansøgning at faa den afsagte Kendelse, hvis de mene, den er uretfærdig, paakendt ved Voldgiftsdomstolen. Ganske vist er der i Paragraffen givet Lejlighed til, at der under særlige Omstændigheder kan finde saadan Appel Sted; men overfor Bevidstheden i Almindelighed ude i det læge Folk vil en saadan bestemt Udtalelse i selve Loven om, at de i saadanne Tilfælde, som her ere nævnte, have en bestemt Ret dertil, være af mere Betydning, end hvis de i hvert enkelt Tilfælde skulle indgive Andragende, og Amtmanden eller hans Fuldmægtig skal dømme om Sagen. Jeg skal i Henhold til disse Grunde tillade mig at anbefale det nævnte Ændringsforslag.

Rottbøll: Jeg har tilladt mig til denne anden Behandling at stille et Ændringsforslag ligeledes til § 7, idet det forekommer mig, at Bestemmelsen i § 7 om, at Tvistigheder, der angaa mindst 800 Kr., i alle Tilfælde skulle kunne appelleres, er uheldig. Jeg fremdrog ved første Behandling, at det var jo ikke Summen, det drejede sig om, det var i og for sig ligegyldigt, om det drejede sig om 800 Kr. eller 300 Kr., det kunde for den ene Mand have lige saa megen Betydning at faa en Sag paa 300 Kr. appelleret som for en anden Mand at faa en Sag paa 800 Kr. appelleret, og det samme kunde være Tilfældet, om Sagen kun havde gældt 150 Kr. Jeg synes, at man kunde gaa tilbage til det, Regeringen har foreslaaet, at det var Overøvrigheden, som i det hele taget bestemte, om en Sag skulde appelleres eller ikke. Det vil være den, som bedst kan sætte sig ind i, hvorvidt der er nogen Grund til at faa en Sag appelleret, hvorvidt Afgørelsen ved den almindelige Voldgiftsret har været mindre heldig. Jeg har i mit Ændringsforslag kun gjort een Undtagelse, hvor Overøvrigheden i alle Tilfælde skal tilstede Appel, og det er, naar Over-

øvrigheden skønner, at der i Handelen om det samme Husdyr er afsagt modstridende Kendelser. Er det Tilfældet, finder jeg, at der i alle Tilfælde bør være Adgang til Appel for vedkommende. Jeg skal altsaa anbefale mit Ændringsforslag under Nr. 1 til § 7. De to Ændringsforslag til §§ 8 og 9 ere rent redaktionelle Ændringer, som ere en Følge af det første Ændringsforslag. Jeg skal anbefale dem til Tingets Velvillie.

Nygart: Som jeg udtalte ved den foreliggende Sags første Behandling forleden Dag, er jeg ingenlunde glad ved den Bestemmelse, man i Folketinget har indsat i Lovforslaget § 7, 1ste Stykke, hvorefter alle Kendelser, som andrage 800 Kr. eller derover, uden videre af Sagens Parter kunne forlanges indankede for Appeldomstolen, selv om Appellen er aldrig saa meningsløs og haabløs, medens derimod alle andre Kendelser, der andrage mindre Beløb, kun kunne komme for Appeldomstolen, naar Amtmanden eller her i København Overpræsidenten skønner, at der er nogen rimelig Grund derfor. Den højtærede Justitsminister udtalte jo under Sagens Behandling, at det var hans Erfaring fra hans Praksis som Sagfører, at der findes mange genstridige Mennesker, som aldrig give tabt og aldrig helme, før de have faaet deres Sag ført gennem alle Instanser, og der er sikkert ingen, som vil benægte, at den Slags genstridige Mennesker lige saavel findes blandt dem, som handle med de kostbare Dyr, som mellem dem, der handle med de mindre kostbare og aldrig naa at komme i Besiddelse af kostbare Dyr. Jeg ser derfor ikke nogen særlig Grund til, at de, som handle med kostbare Dyr, skulle have en Særrettighed og en begunstiget Stilling fremfor de andre, saa meget mere som jeg har opfattet det saaledes, at vi fra alle Sider vare enige om, at et af de største Goder, som skulde opnaas ved denne Lov, var Hurtighed i Sagernes Afgørelse uden meningsløs Forhaling og Fordyrelse. Naar vi nu i Dag vilde gaa til, som det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Døcker) foreslaar, at sætte Summen ned, vilde Følgen imidlertid blive, at et langt større Antal Sager umiddelbart kunne føres for Overvoldgiftsdomstolen, selv om de ere aldrig saa meningsløse og haabløse. Jeg kan derfor ikke slutte mig til det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag, men maa meget anbefale at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede